

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **V. H. N.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou,
sídlem Wenzigova 5, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-HA08-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-HA08-2019, kterým byla podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a proto žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Ohledně nových skutečností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti měl žalobce uvést již v první žádosti, pokud je považoval za závažné. Zároveň žalovaný uvedl, že se tvrzení žalobce netýkají změny situace v zemi původu ani problémů, které by mohl mít při svém návratu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nové skutečnosti nepřezkoumal, ačkoliv dle zprávy Human Rights Watch z roku 2017 vyplývá, že lidská práva jsou ve Vietnamu porušována. Tvrzení žalobce proto měla být přezkoumána, a nikoliv odmítnuta s tím, že je měl žalobce uplatnit při první žádosti. Ke své sociální a rodinné situaci žalobce doplnil, že má na území České republiky dvě malé děti a jeho manželka je pracovně a sociálně připoutána k České republice. Žalovaný však vůbec nezohlednil, že se jeho rodina od podání první žádosti rozrostla o další dítě a nezvážil možnost udělení humanitárního azylu. Doklady prokazující jeho rodinnou a sociální situaci dokonce žalovaný považoval za nepodstatné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž popřel oprávněnost podané žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, přičemž zdůraznil, že v průběhu řízení bylo objasněno, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. K námitce, že se nezabýval novými skutečnostmi, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti žalobce uvedl až poté, co jeho první žádost žalovaný zamítl. Pokud je žalobce považoval za zásadní, měl je uvést již v žádosti první. Poznamenal, že si je vědom situace ve Vietnamu, kde vládne totalitní režim, nicméně žalobce netvrdí, že by se ho tato situace bezprostředně dotýkala, případně že by mu při návratu hrozilo nebezpečí ze strany státních orgánů. Z žádosti žalobce naopak vyplývá, že jeho snahou je legalizace jeho pobytu v České republice. Uzavřel, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektující ustálenou judikaturu.

Ústní jednání soudu

4. Při ústním jednání konaném dne 24. 4. 2019 žalobce zdůraznil, že žalovaný pochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť v mezidobí se u žalobce změnila jeho rodinná situace, když se mu narodilo další dítě.
5. Při téže ústním jednání pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Setrval na názoru, že žalobce podal nepřipustně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když nepředestřel žádné azylově relevantní důvody.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podotkl, že aktuální rodinná situace žalobce takovým důvodem být nemůže. Žalobce by měl svoji situaci řešit nikoliv podle zákona o azylu, nýbrž podle zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 8. 2017 byla žalobcem podána první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod jejího podání uvedl, že se do Vietnamu nechce vrátit, jelikož chce zůstat s manželkou a žít s ní České republice. O uvedené žádosti žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-657/ZA-ZA11-HA10-2017, jímž rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově až poté, co mu reálně hrozilo vycestování z území České republiky v důsledku uloženého správního vyhoštění. Po provedeném správním řízení žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 ani pro udělení humanitárního azylu dle § 13 téhož zákona. Stejně tak žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b téhož zákona, když nebylo zjištěno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2018, č. j. 78 Az 1/2018-41. Následně podaná kasační stížnost žalobce byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 11. 1. 2019 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že se nechce vrátit do Vietnamu, neboť tam nemá budoucnost a neuznává tamní režim. V České republice žije dlouho, má zde manželku a děti. Jiné důvody jeho žádosti nejsou. Dne 22. 1. 2019 byla žalobci poskytnuta možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí nebo uvést námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce možností uvést další skutečnosti využil a doplnil, že nesouhlasí s politickou situací ve Vietnamu. Některé své názory prezentuje na sociálních sítích, např. opačné politické názory či názory na odebírání pozemků a nátlak na obyvatelstvo. Články začal publikovat asi před dvěma lety. Také se účastnil demonstrace proti Číně. Má proto strach, že by se mu mohlo při návratu něco stát. Jinak se k obsahu správního spisu nevyjádřil, žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrl a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.
8. Vzhledem k námitkám žalobce se soud zejména zabýval otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení na základě ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
10. Dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Dle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a.
13. Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
14. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
15. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „*Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, který je dostupný na www.nssoud.cz: „*se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.*“ Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení.
17. V daném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 14. 8. 2017 uváděl jako důvod pro jeho udělení snahu o sloučení rodiny, konkrétně snahu o soužití s manželkou žijící na území České republiky – čili důvodem byla snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky. Prakticky shodné důvody však žalobce uvedl i ve své druhé žádosti ze dne 11. 1. 2019, když žalobce pouze ve výčtu důvodů, tj. vedle svého dlouhodobého pobytu na území České republiky s manželkou a dětmi, tj. trvající snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky, uvedl nesouhlas s režimem ve Vietnamu. Tomu ostatně plně odpovídá vyjádření žalobce při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu zachycené v protokole ze dne 18. 1. 2019, kdy výslovně uvedl, že „mé důvody (pozn. soudu - podání druhé žádosti) jsou stejné a navíc neuznávám tamní režim“.
18. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů – legalizace pobytu žalobce na území České republiky, tyto důvody přitom i výslovně citoval včetně toho, jakým způsobem žalobce argumentoval již v původní žádosti. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním azylových námitek žalovaný náležitě zabýval. Protože však žalovaný neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje.
19. Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
20. Dále by si měl žalobce uvědomit, že řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Jestliže žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit možnost udělení humanitárního azylu, není jeho námitka důvodná, neboť dle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu se naplnění důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany v případě opakované žádosti neposuzuje.
22. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s novými skutečnostmi v podobě žalobcova tvrzení o jeho obavách z návratu do Vietnamu, vyplývajících z jeho politických názorů publikovaných prostřednictvím sociálních sítí, tak k tomu soud předně uvádí, že žalovaný se těmito skutečnostmi v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že ani tyto žalobcem tvrzené skutečnosti, navíc ze strany žalobce nikterak doložené, nemohou zvrátit závěr o nepřipustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu totiž musí být takového charakteru, aby z nich bylo zřejmé nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo hrozba vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Samotná údajná publikace článků na internetu či prezentace politických názorů na sociálních sítích či účast na demonstraci s politickým podtextem však sama o sobě tuto podmínku nenaplnjuje. Nebezpečí pronásledování či hrozba vážné újmy z těchto důvodů navíc nevyplývá pro žalobce ani z obstaraných zpráv o zemi původu. V dané věci soud nepřehlédl, že žalobce až v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí poté doplnil, že má obavy z návratu, jelikož údajně prezentoval své politické názory na sociálních sítích, údajně publikoval články a údajně se zúčastnil v České republice demonstrace proti Číně, aniž by tato svá tvrzení jakkoliv doložil. Tato tvrzení jsou však v příkrém rozporu s jeho jednoznačným sdělením, že se nikdy politicky neangažoval, které je zachyceno ve výše zmíněném protokole ze dne 18. 1. 2019, přičemž žalobce toto jednoznačné sdělení rovněž uváděl v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu, jak plyne z protokolu ze dne 17. 8. 2017. Žalobce tuto svoji údajnou aktivitu prvně zmínil nelogicky až na samém konci správního řízení vedeném o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu, když se o ní vůbec nezmiňoval v druhé žádosti ani v první žádosti o mezinárodní ochranu, kdy soud opakuje, že tato nedoložená tvrzení jsou v příkrém rozporu s jeho opakovanými sděleními o tom, že se nikdy politicky neangažoval.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal jako důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i ze zpráv o zemi původu. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a že by žalovaný pochybil, pokud předmětnou druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a na případ žalobce neaplikoval ust. § 14a, popř. § 12 stejného zákona. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
24. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jak je opakovaně judikováno správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., proto samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.